

SÓC UN “CRAC”

Sí, bon dia. El primer que faig, com qualsevol ésser humà és despertar-me. Potser us sembla fàcil, però no ho és. Després d'un llarg viatge per les tres-centes vint-i-tres dimensions (o vint-i-quatre, no me'n recordo amb exactitud) estic cansat de tant somiar, però, amb gran esforç, sóc capaç de comptar fins a tres i... aconseguixo tornar a dormir.

De sobte, noto una punxada al cul. Sí, com tothom, per això de la invasió de les cotorres (ai! Quant de mal estan fent a aquest país!). Tot i que, encara que sembli estrany, ara que hi penso, potser m'estan fent un favor provocant la punxada al cul per despertar-me i no fer tard a l'escola, ja els donaré les gràcies algun dia d'aquests que no les vegi.

Així doncs, com anava dient, després de la punxada al cul sóc capaç de fer un triple salt mortal (sí, potser us sembla poc, però és que vaig néixer amb el cerebel poc desenvolupat i sóc una mica negat per a les habilitats físiques i plàstiques. Sóc d'aquells que quan retallen treuen la llengua perquè pensen que així s'obrirà un miracle i ho faran d'una manera tan magnífica que tothom del seu voltant l'aplaudirà). Després del salt, m'ajupo sota el llit per comprovar les puntuacions que em donen els monstres aquells que tant malament m'ho van fer passar de petit, però que ara són els meus amics. Tot i això, cal dir que són una mica exigents: la meva nota mitjana és set sobre quatre.

Després de recollir el meu trofeu com el cent u per cent de vegades, em dirigeixo fins al lavabo perquè sinó em marejo.

Començo omplint la banyera d'aigua amb les paraules típiques de tota banyera: "Obre't Sèsam!". Mentrestant, per no perdre el temps, resto distret veient sortir de l'aixeta l'aigua càlida i cristal·lina com un tros de carbó.

Quan l'aigua és a punt, procedeixo a rentar-me amb cura les dents per a, després, seguir tenint mal alè perquè la pasta de dents de "Mercahome" és tan eficaç com un glaçó.

Cal dir que m'agrada raspallar-me les dents per deixar que l'aigua es refredi i així poder queixar-me amb raó. És dur nedar en aigua freda i un gran problema, per això m'és tan difícil de trobar-hi una solució. Sí, perdó. Perdo el fil del film o de l'òpera, o del que sigui això que estic escrivint. Com anava dient, la situació dels coloms és gravíssima, cada cop desapareixen més ràpid, hauríem de fer alguna cosa, però és que les cotorres són tan bufones...

Ara sí, canviant de tema, després de les dents m'introdueixo a la banyera i realitzo quatre llargs de cinquanta metres. El lavabo té dos metres quadrats i la banyera no passa del metre de llarg, però jo sóc capaç de fer els cinquanta metres seguits en línia recta sense aturar-me.

Surto del lavabo mentre m'eixugo el cos i miro el terra per veure el reflex del rellotge que marca per avisar-me que dispo de cinc minuts per sortir de casa. Molt lentament, per arribar a temps, obro l'armari i trec quatre conjunts de roba per emprovar-ne cinc, doblegar-ne sis i guardar-ne set per quedar-me'n un, el primer que havia triat.

Torno al lavabo per als darrers retocs: pentinar-me, posar-me colònia, doblegar bé el coll de la camisa, mirar-me al mirall, anar a buscar el mòbil, fer-me una foto, tornar-me a pentinar, repetir la foto i tornar a posar-me colònia. Després de fer aquestes accions amb tranquil·litat miro el mòbil i comprovo que només ha passat un minut, i això em permet baixar sense pressa les escales. Baixo lentament, però això no impedeix que segueixi rodolant des del segon pis (però tranquils, no us preocupeu, que hi estic acostumat).

Per fi arriba el moment més feliç, crec, del meu dia a dia: anar a l'escola! És un viatge curt, però se'm fa etern per por d'arribar a la meva destinació. Durant aquest viatge, per increïble que sembli; penso i observo al meu voltant: les altres persones miolant, els gossos cantant, els ocells bordant i els gats parlant. També m'agrada mirar cap a baix i veure el cel verd, amb el Sol que, a poc a poc, va amagant-se per deixar lloc a Júpiter, fins que arribi la nit.

Així, segueixo el meu camí, fixant-me en aquest bonic món i llavors se m'acudeix mirar la via del tren, on em sembla veure un objecte que brilla i, a la vegada, fa un soroll de molta baixa freqüència, d'uns cent cinquanta hertz. Puc

descobrir que és quelcom molt inusual: una moneda de cinc cèntims! M'hi apropo per ajupir-me i comprovar que les meves improbables sospites eren falses. Això només és la típica moneda de tres euros. De sobte em reincorpo i... crac!

Doncs sí, el típic so provocat per un ésser humà que és atropellat per un tren, però per molt absurd que sembli, aquest crac ha estat la causa del trencament d'un pal. Perquè així seria com hagués acabat el meu dia si no fos perquè sóc un magnífic, inigualable i simple pal que duu estirat a terra sense fer res una llarga temporada.